

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιβ΄ 19-21)
19 Νοεμβρίου 2017

Ὁ Χριστὸς μὲ μιὰ σύντομη παραβολή, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μᾶς παρουσιάζει σήμερα τὴ ζωὴ ἐνδὸς πλουσίου, τὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος χαρακτηρίζει ἄφρονα. Καὶ ἦταν πράγματι ἄφρων ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐπειδὴ πέρασε ὅλη του τὴ ζωὴ προσκολλημένος στὰ πλούτη του, ἐνῶ τελικὰ πέθανε, πρὶν προλάβει νὰ τὰ ἀπολαύσει.

Ἀξίζει λοιπὸν νὰ δοῦμε γιατί ἡ ἐπιδίωξη ἀποκτήσεως ἐπίγειων ἀγαθῶν καὶ μάλιστα πολλῶν εἶναι ἀφροσύνη.

Πρῶτον, διότι γεμίζει τὸν ἄνθρωπο μὲ ἄγχος καὶ ἀγωνία. Αὐτοὶ ποὺ ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ τὶς ἀπολαύσεις, νομίζουν ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ χαροῦν τὴ ζωὴ τους. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ.

Ἄς δοῦμε τὸν πλούσιο τῆς Παραβολῆς. Τὴν ἐξαιρετικὴ εὐφορία καὶ τὴν πλούσια σοδειά του ἀκολούθησαν βασανιστικὲς σκέψεις καὶ ἀγωνιώδεις μέριμνες, «Τί ποιήσω;» ἔλεγε. Καὶ στὴ συνέχεια ἡ πλεονεξία του τὸν ὀδήγησε σὲ μιὰ ἀπόφαση ποὺ τὸν περιέπλεξε σὲ μεγαλύτερες περιπέτειες. Ἀποφάσισε νὰ γκρεμίσει τὶς ἀποθήκες του καὶ νὰ κτίσει μεγαλύτερες, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὰ ὑπάρχοντά του. Στ' ἀλήθεια, πόσες φασαρίες, ἔξοδα, πονοκεφάλους, προβλήματα καὶ ἐντάσεις προκάλεσε αὐτὴ ἡ ἀπόφασή του; Κάτι παρόμοιο συμβαίνει μὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ μπαίνει στὴ λογικὴ τῆς καταναλωτικῆς ζωῆς. Ἀρχίζει ἕνα ἀσταμάτητο κυνήγι χρημάτων μὲ ὅλα τὰ μέσα, χωρὶς νὰ ἡσυχάζει. Ἄν μάλιστα σὲ αὐτὰ προσθέσουμε τὴν ἀγωνία τῆς κλοπῆς τους, ποὺ τὸν διακατέχει, ἢ ἀκόμη τὴν ἀπώλειά τους ἀπὸ οἰκονομικὴ κρίση, τότε εὐκολότερα καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζεῖ μονίμως στὴν ἀβεβαιότητα καὶ στὴν ἀγωνία. Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες πῶς εἶναι δυνατόν κανεὶς νὰ ἀπολαύσει τὰ ἀγαθὰ του;

Δεύτερον, διότι ἡ ψυχὴ ὡς πνεῦμα δὲν χορταίνει μὲ ὑλικά ἀγαθὰ. Οἱ πόθοι τῆς εἶναι βαθύτεροι καὶ ἄπειροι καὶ μόνο ὁ ἄπειρος καὶ τέλειος Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσει. Γι' αὐτὸ καὶ αὐτὴ ἐνστικτωδῶς διψάει τὴν ἔνωσή της μὲ τὸν Θεό. Τίποτα ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσει οὐσιαστικὰ παρὰ μόνο τὸ «ὄντως ἐφετόν» πρόσωπο τοῦ Κυρίου.

Τρίτον, διότι ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ τὸν θάνατο. Τὸ πιὸ διακριτὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἀφρο-

σύνης τῶν ὑλιστῶν εἶναι ἡ πεποίθηση ὅτι τὰ πλούτη τους θὰ τὰ ἔχουν διαρκῶς μαζί τους. Τὸν θάνατο οὔτε ποὺ τὸν σκέπτονται. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπαθε κι ὁ δυστυχῆς πλούσιος τῆς Παραβολῆς, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ὄνειρευόταν ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις, τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ θάνατος. Τότε ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Δικαιοκρίτου Κυρίου « Ἀνόητε ἄνθρωπε, ὅλα αὐτὰ ποὺ ἐτοίμασες, ποῦ θὰ πάνε;».

Ἀδελφοί μου,

πολλοὶ ἄνθρωποι πέφτουν καθημερινὰ στὴν ἴδια παγίδα, ἐπειδὴ πιστεύουν ὅτι τὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματα μποροῦν οἱ ἴδιοι νὰ τὰ διαχειρίζονται, ὡς δικά τους, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ ἀποχωριστοῦν. Δὲν σκεπτόμαστε ὅτι, ὅπως ὅταν γεννηθήκαμε δὲν εἴχαμε τίποτα, ἔτσι κι ὅταν φεύγουμε δὲν μποροῦμε νὰ πάρουμε μαζί μας τίποτα. Δὲν εἶναι ἀφροσύνη λοιπὸν νὰ ἀγωνιοῦμε καὶ νὰ κοπιᾶζουμε γιὰ πράγματα ποὺ εἶναι ἐπίγεια καὶ φθαρτά;

Ζοῦμε σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ προβάλλει τὸ χρήμα καὶ τὴν ὕλη ὡς προϋποθέσεις γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει ὅμως μεγαλύτερη ἀφροσύνη ἀπὸ τὸ νὰ στηρίζεται κανεὶς στὴν ὕλη.

Κερδισμένοι ζοῦν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ὅσοι τὰ διαχειρίζονται πρὸς ὄφελος καὶ τῶν ἄλλων, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι θησαυροὺς ποὺ ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς ἴδιους τὴν καλύτερη ἐπένδυση καὶ γιὰ τὸ αἰώνιο μέλλον. Ἀμήν.

[dkpdf-button]